

A Jákob kútjánál, avagy a föld porával hitelesített mennyei történet

Alapige: János 4: 13 – 15.

Bibliaolvasás János 4: 1 – 30, vagy Lk 1: 26 – 38.

Szeretett testvéreim! Március 17-én adta át a postás a Dunántúli Református Egyházkerület azon levelét, amelyben főtiszteletű püspök úr felkér egy János evangéliuma 4: 1 – 42 szakasza alapján elhangzott prédikáció beküldésére. Aznap éppen az angyal és a názáreti szűz találkozását olvastam napi igémként. Elolvastam Jézus Szamáriai asszonnyal való találkozását is. Örömtől döbbsen ismertem fel, hogy Lukács és János evangélista rejtetten ugyan, de annál bizonyosabban a szó legnemesebb értelmében versenyeztek egymással abban, hogy minél inkább láthatóvá tegyék számunkra a hozzánk elérkezett messiási uralmat, azaz Istennek országát, királyságát és a Messiás Jézus személyét.

Egyszer az Úr Jézus ezt mondta Péternek: „Neked adom a mennyeknek országának kulcsait!” (Mt 16: 19). Richard Wurmbrand szerint Isten bármelyik gyermeke megnyithatja a mennyek országát bárki számára és azt is elmondja, hogyan. Egyszerű. Hirdetvén az Úr Jézus Krisztus megbocsátását! Erre törekszik hát mindkét evangélista miközben mindkettő emberi arcát homály takarja, de Szentlélektől ihletett és indított törekvésük annál világosabb minél többször hallgatjuk a bizonyágtételüket. Bárcsak megnyílna most nekünk is a kegyelem kapuja, hogy kegyelemet, bűnbocsánatot és örök üdvösséget nyerjünk e szent órában!

Köztudott, hogy az egyház jelképeket tulajdonított az evangélistának. Lukács szimbóluma a bika. Rendkívül e világi jelkép ez a földet felszántó igavonó. Ereje az ember keze között szerves kapcsolatban van földből vett életünk fenntartásával, hiszen benne van mindennapi kenyérünkben. János szimbóluma viszont a sas, amely fészket a felhőkbe bújó hegyek csúcsára helyezi, és a magasból pásztázza az élete fenntartásához szükséges földi történeteket, hogy alkalmas időben villámként csapjon le áldozatára. Emelkedettségében hatalmas panorámája tául fel a mélységeknek és földi távlatoknak.

Immár együttlátva a két bizonyágtételt őszinte csodálattal mondom el, hogy a názáreti szűz, azaz Mária Gabriel arkangyallal való találkozását szívesebben hallgattam volna az emelkedett János tollából, viszont az Úr Jézus Számária asszonnyal való találkozását a földnek rendszerezettség, következetesség, pontossággal, precizitással nekifeszülő Lukácséból. Szükségem volt erre az érzésre ahhoz, hogy még inkább rácsodálkozhassak Szentlélekisten művére és meglássam, hogy az idők végezetéig ellátó Jánosnak adatott meg az, hogy megmutassa a legnagyobb mélységben veszteglő emberi természet Krisztussal való találkozását, ezt a leginkább földközeli történet csodát, a föld porával hitelesített mennyei történet.

Másfelől pedig Isten jókedve és titkon való bölcsessége Lukácsnak adta meg, hogy a természeténél fogva idő és világunk fölötti, minden ízében mennyei történet, amely az Ige testté-létele, szinte a génjeinkbe és vérünkbe írva mutassa meg nekünk. János égi magasságából olyan szemet szűrő a bűn által megromlott emberi természet, mint amikor a messzeség összemosódott homályából egy törött tükörcsokról visszacsillan a delező tűzgolyó vakító fénye. Lukács földközelségéből pedig úgy tündöklök Krisztus istensége, mint az ég csúcsán a megközelíthetetlen Nap. Amikor ezt halljuk éreznünk kell a Lukácsi szántóföld-közeli és a Jánosi magasságból történet látás vagy szemléletmód közti varázslatos feszültséget,

mert ennek bizsergéséből lép elő az evangélium és a prédikáció ruhájába rejtőzött Vándor, a názáreti Jézus, Istennek egyszülött Fia, a mi Urunk, aki a Krisztus.

Krisztus, a testé lett Ige eljött hozzánk!

Ő nem úgy érkezett, ahogy egykor Ádámhoz, Káinhoz, vagy az özönvíz idején élőkhöz, vagy ahogyan Bábelt, Szodomát és Gomorát látogatta meg. Nem is úgy, ahogy Izrael népéhez jött a Sínai hegyen, füstben, felhőben, tűzben, földrengésben és hangos kürtzengésekben. Hús – vér testünkbe öltözöttön jön hozzánk, hogy legbenső, valódi lényét oszthassa meg velünk, emberekkel. Nézzük miként tette ezt ott Szamáriában a Jákob kútjánál?

Az utazástól elfáradva Jézus azonmód leült a Sikem határában lévő forráshoz. Sem mérfölddel, sem méterrel, sem pedig hosszú ezredek, fényévek, napok, vagy percek számával nem mérhető út volt már Krisztus mögött, amikor ezt tette. Áthatolt az egeken,¹ világokon hasított keresztül, számunkra beláthatatlan dimenziókon törte át magát, hogy elérkezzen ahhoz a forráshoz, ahova szomjunkat járunk oltani. Az egek egeinek magassága és dicsőségei, a világosság nélküli mélységek áthatolhatatlan erődvonalai, semmilyen név és hatalmasság nem tartóztathatta föl Jézus Krisztust. Elindult felénk, amikor még idő sem volt, hogy megérkezzen hozzánk az idők teljességében. Nincs olyan, mint a Jesurun² Istene! Az egeken száguld segítségedre, és fenségében a felhőkön. (5Móz 33:26)

Eljött tehát és azonmód leült, ahogy a szántóvető is, amikor a munkából hazamegy a gyermekeihez és a feleségéhez és vizet kért. Jól emlékszem, hogy amikor udvaroltam, sokszor történt meg, hogy a gyári munkából megszabadulva azonmód elhajtottam kerékpárommal, hogy találkozzak szerelmemmel. Az udvarlásban nem baj, ha ott van a munka pora és a fáradság verítéke, hiszen az is létünk, küzdelmünk, saját teljességünk része. De míg engem vendégszeretetet várt, addig az ember Fia Jézus azt volt kénytelen mondani, hogy a rókáknak van barlangjuk, a madaraknak fészük, de az ember Fiának nincs hol lehajtania a fejét.³

Jákob kútjánál különös találkozás történik. A szomjúságok százaitól gyötört mennyasszonyhoz nem fehér lován jött, nem megmosottan, illatosan, díszben és pompában érkezett el a vőlegény, hanem az úttól meggyötörten. Nem makulátlan menynei angyalok kísérték, csak verítékének párája. Ott vannak a testében-lelkében a sebek helyei, amelyeket akkor szerzett, amikor e világot irigyen őrző gonosznak seregeivel, az őt üldözőbe vett öntelt vadakkal, az alattomosan rá leselkedő rablókkal és a sötétség álnok és vérszomjas zsoldosaival küzdött meg.⁴ Az úttól elfáradt Jézust mi a megfeszített Krisztusban szemléljük; testében-lelkében sebhelyekkel ül le a forrásnál, ahova életet meríteni megyünk nap, mint nap. Pórusai és ráncai közt ott van a szenvedésektől kicsordult és az út porával elegyedett könnye, verítéke és vére.

Az evangélium nem ismer ennél mennyebb, szellemibb és lelkibb találkozást! Teremtő Atyánk miközben megalkot bennünket, nem szobrászművészként sározza be kezét, hanem

¹ Léven annak okáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Zsid 4:14.

² יֵשׁוּרֻן (jəšurún) Jesurun = ? „egyenesség”? vagy „Izrael”? (kicsinyítő képzővel)- Izrael szimbolikus neve (költői használat) Vö.: 5Móz 32:15; 5Móz 33:5; 5Móz 33:26.

³ A rókáknak vagy barlangjuk és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtani. Mt 8: 20.

⁴ Vö. Jn 4: 1 – 3.

egyszülött Fia által a szíve közepéig behatolt abba a könnyével, verítékével és vérével kevert porba, aki én is vagyok és te is vagy.

Nagy utat tett meg Isten Fia, hogy magára ölthesse kiszáradt és porszemekre hullt létünket. Lássuk és érezzük meg, hogy e fáradt arc derűs mosolya és könny mosta szem csillanása mögül tekint szívébe Istenünk és Atyánk értünk izzó szerelme. Egyetlen leheletnyi erőtlenség tekintetben érint meg Mindenható Urunk, hogy kővé dermedt szívünket lüktető hússá változtassa. Nem kiált és nem hallatja hangját a néptelen utcán; száradt ajkakkal halkán suttog. Nem hasad meg a föld és nem szakad le az ég, hanem figyel, hogy szem és fültanúja⁵ legyen a szent frigynek, amelyben a mennyei vőlegény igazsággal, ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyzi el mindörökké az asszonyt, szíve választottját, hogy a legbensőségesebb ismerettel ismerje meg Mindenható Urát.⁶

Az asszony, avagy miként lesz Jesurun⁷ abból, aki Szamáriai.

Az evangélium ábrázolása szerint ez az asszonyember, akinek még a nevét sem tudjuk, egy bonyolult akarati törekvés, hiszen ő egyszerre kemény és képlékeny. Bezárt, védekező, fal mögül támadó és ugyanakkor kiszolgáltatott. Nyitott, mert szomjazik és vágyakozik. Rejtőzködik és ennek több formája is van. Lopakodva megy a kúthoz, olyan időben, amikor valószínűleg senkivel nem találkozik. Elrejtí magát a beszédében, amelyet támadó témaváltásaival ő irányít. Elrejtí magát szamaritánusi nemzeti voltában, a hagyomány, a szokás és a vallásos megrögzöttségeiben is. Úgy vallásos, hogy voltaképpen a tetteiben és viselkedésében pogány. Ismeri a kegyes szófordulatokat és a hízélgés is az álarcái közé tartozik. Másfelől őszintén, igaz felsőhajtásokkal nyílik meg Jézusnak és kibeszéli gyötrő szomjúságait.

Az úttól meggyötört Jézus nehéz feladat előtt áll, hiszen az a Szamáriai asszony egy olyan város, amit haton is meghódítani véltek, de valójában minden köteléket leszaggató lázadó maradt. A szabadlelkű vadlóhoz lehetne még hasonlítani őt, aki mindenkit levetett magáról, és így senkinek nem válhatott hűséges társává, senkinek nem szerezhette a koszorút az arénában, vagy a dicsőséget a harcmezőn, vagy egyszerűen bő termést a mélyen felszántott földek után. Ott volt tehát annál a kútnál egy hatalmas akarati erőttörekvés gazdátlanul, vagy gonosz gazdák zablásával halálra szomjaztatva. Ő érte jött az ember Fia Jézus!

Szomjúságcsere, avagy adj innom, mert én is szomjazom!

Az anyaszentegyházban egymás cselekvő hite által üdít fel Krisztus. Oda kell adnunk valakinek azt a „friss vizet”, nem tarthatjuk a napon magunknak! Lehet, hogy valakinek szállásra van szüksége, mert jövevény vándor, másnak kenyérre, ruhára, mert éheznek és meztelenek; vigasztaló bátorításra, mert beteg, vagy mert elítélt fogoly. Üdítened kell, ahhoz, hogy magad is felüdülj!

Az úttól meggyötört Jézus odafordul a szomjazó asszonyhoz és vizet kér tőle és így kezdeményezett beszélgetést vele, akinek még a nevét sem tudjuk, mit talán éppen azért nem

⁵ Tanúbizonyosságul hívom ellenetek (értetek) ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed (...). 5Móz 30:19-20a

⁶ Vö. Hóseás 2: 18-19 verseivel!

⁷ יֵשׁוּרֻן (jášar) egyenesnek lenni, יֵשׁוּרֻן (jášurún) Jesurun = ? „egyenesség”? vagy „Izrael”? (kicsinyítő képzővel)- Izrael szimbolikus neve (költői használat) Vö.: 5Móz 32:15; 5Móz 33:5; 5Móz 33:26.

ismerünk, hogy ki-ki a saját nevét, illetve önmagát tegye a helyébe. Igen! Az asszony helyébe kell kerülnünk magunknak is, hiszen az Isten Fia Jézus helyébe senki, sem Ádám, sem az ő egyetlen fia nem léphet!

Az Isten adta szükség

Szomjazom! Adj innom! Az Isten adta szükség itt sokkal nagyobb, mint a szomjúság! Isten egyszülött Fiában szomjazóvá, sőt magává a szomjúsággá tette önmagát, hogy ez a szükség törvényt törjön, és helyébe újat teremtsen. A Szentírás sokféleképpen nevezi Jézust, köztük törvénynek⁸ is. De nevezi őt „bűnünknek, halálunknak is, noha ő önmagában maga a szabadság, igazságosság, örök élet és boldogság. Azért lett ő törvény a törvény ellen, bűn a bűn ellen, halál a halál ellen, hogy minket a törvény átkától megmentsen, hogy a bűntől megigazulttá és a haláltól élővé tegyen. Krisztus tehát egyszerre törvény és szabadág, bűn és igazságosság, halál és élet. Éppen az által, hogy a törvény ítélete alá állott, a bűn átkát hagyta magán beteljesedni, s a halál torka által elnyelezni, tehát éppen ezáltal törölte el a törvényt, semmisítette meg a bűnt, és nyelte el a halált.”⁹

Az asszony szemében tehát törvényszegés volt az izraelita Jézusnak, ő tőle, egy Szamáriaitól vizet kérnie, hisz a törvény az volt, hogy egymással semmi módon nem érintkezhetek. Kegyetlen törvény, hagyniuk kellett egymást meghalni az úton! Továbbá tilos volt férfinak szemtanúk nélkül asszonnyal szóba elegyednie és viszont, mert ez már a házasságtörés parancsát sértette a csábítás lehetősége által. Jézusban az életmentő szükség mindkét törvényt felfüggesztette. Féltett az útból minden ellenségeskedést és a parázناسág, vagy a házasságtörés leghalványabb árnyékát is, hogy csak a szükséggé vált életmentés maradjon.

Van nékem eledelem, mondta Jézus a csodálkozó tanítványoknak, de nem értették. Akkor megmagyarázta:

„Az én eledelem az, hogy teljesítem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az Ő munkáját”.¹⁰ „Az pedig az Atyának akarata, aki elküldött engem, hogy amit nekem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon.”¹¹

Krisztus szomjazóvá tette magát, hogy a szomjhaláltól megmentsen minden szomjazót, aki benne hisz. Krisztus szomjúságoddá tette magát, hogy megmentsen a szomjhaláltól, mikor szomjában hittel ismered fel Őt a Szomjazót.

A nyílt titok az, hogy ő tett szomjazóvá az Édenen kívül, hogy a szomjúságban ismerjük meg őt minekutána nem ismerhettük meg Őt az édeni bőségben. A „süketség szokása” tett a szomjúságban haldoklóvá. „Szóltam neked, mikor jól volt dolgod, de te ezt mondtad: Nem hallom. Ifjúságodtól fogva *ez a szokásod, hogy nem hallgattad az én szómat!*”¹² Látnunk kell a Szamáriai asszony által, hogy milyen nehéz neki meghallania végre Szabadító Jézusának hangját.

⁸ Gal, 2: 19. Vö. Luther Márton mélysége és magassága, Kionónia Kolozsvár 2010, o. 92.

⁹ Luther Márton mélysége és magassága, Kionónia Kolozsvár 2010, o. 92.

¹⁰ Jn 4: 34.

¹¹ Ján 6:39-40.

¹² Jeremiás 22, 21.

Akkor az Úr nagy tapintattal az asszony szomjáról nyitott beszélgetést. Azt mondta, hívd ide a férjedet! Mennyire gyengéd? Férjének nevezte azt, akiről eleve tudta, hogy nem férje. Kicsalta ezzel az asszonyból, hogy ő maga mondja el magáról a teljes valóságot, és ő a legnagyobb bizalommal el is mondta. Különös gyónásra szabadította fel őt Jézus. Úgy gyónt, hogy talán észre sem vette. Nem ötl-hatol, nem magyarázkodik, egyenesen beszél. „Nincs férjem!” Igaz tükörben látja magát és nem futamodik meg a látványtól, csak áll, Krisztus szeretetétől befedezetten, a legszűziesebb mennyasszonyi ruhában; többé nem menekül! Így vagyunk mindnyájan, amikor a kegyelem utolér, megragad. Igaz tükörben, a Jézus szemében látjuk magunkat és többé nem érezzük annak kényszerét, hogy elrejtőzzünk, elfussunk, fügefalevéllal, vagy bármivel eltakarjuk magunkat. Lelkünk legmélyén tudjuk, hogy megérkeztünk. Akkor értjük és tudjuk is, amit Jézus mond. Őt férjed volt és a hatodik sem a férjed. Akkor sincs férjed, ha történetesen hat van, és akkor sincs, ha egy van, mert mindenképp támasz nélkül vagy, boldogtalan és kiszolgáltatott vagy. Kihasználtak. Te még soha igazán nem kellettél senkinek. Nem arra van szükségünk, hogy valamit elfogadjanak belőlünk, a 8-12 órai rabszolgamunkánkat, egy-egy kiemelkedő teljesítményünket, szépségünket, tehetségünket, valamit, legbelül arra vágyunk, hogy egész lényünkkel együtt szeressenek. A részleges, csupán a maga érdekeit szem előtt tartó „szeretetlenben” nincs sem férj, sem feleség, nem történik meg a lesznek ketten egy testté titka. Az önző érdekekben nincs se apa, se anya és gyermek sem. Nincs lelkipásztor, sem Krisztus élő testét képező gyülekezet, csak porszemekre szétdobáló szomjúságok bomlasztó erői vannak. Mindenki megérzi, hogy őt magát szeretik, vagy csak különféle érdekekből használják.

A mostani férjedet hívd, - mondta Jézus, nem a régieket, ami azt jelenti, hogy a jelenlegi állapotod érdekel. Szembe kell néznem a jelenemmel. Az asszonynak a hat férj kudarcával, nekem a saját kudarcaimmal. Ez a látvány csillapíthatatlan szomjúságot gerjeszt fel bennem, hogy keressem az elronthatatlant, vágyjam az örökkévalóra. Kell ott fenn egy ország, amit nem ronthatunk el, - énekli Zorán, és benne van mindnyájunk szomjúsága, ahogy az Úr jobbán haldokló lator imájában is, aki azt kérte Jézustól, hogy emlékezzen meg róla, amikor eljön dicsőségében.

A szomjazó Jézus örök életre vágyó szomjúságot ébresztett az asszonyban, mire ő így sóhajtott fel: „Add nekem azt a vizet, hogy többé soha meg ne szomjazzam, ne kelljen szégyenemet takarva bujkálnom és ehhez a kúthoz jönnöm. Oltsd szomjamat, hogy örök élet vízének forrása buzoghasson fel benned,- mondja!” Hallanunk és éreznünk kell ebben a fohászban Krisztusra szomjazó lelkünket, sőt egész lényünket! Emlékezz vissza! Hagyta el valaha lelkedet ilyen fohász? Vajon tudod-e egyáltalán, hogy hívják a te szomjúságodat? Minden ember szomjának van neve. A Szamáriai asszony szomjának a neve az igaz szerelem, vagy az igazi férj. Többszöri próbálkozása arról beszél, hogy kitartóan vágyott az igazira, mégis minden törekvése ellenére egyre inkább paráznává lett. De ott Jézusban csodálatosan ismerte fel, amit egykor a próféta mondott:

„Ne félj, mert meg nem szégyenülsz, és ne pironkodj, mert nem ér gyalázat, mert ifjúságod szégyenéről elfeledkezel, és özvegységednek gyalázatáról többé meg nem emlékezel. Mert férjed a te Teremtőd, seregeknek Ura az Ő neve, és megváltód Izraelnek Szentje, az egész föld Istenének hívattatik. (Ézs 54: 4-5)

Hogyan? Krisztus szavára egyszer csak elkezdett valami másra, többre és igazira vágyni, és közben nem földhöz tapadtan ragaszkodni a Jákob kútjában lévő vízhez, vederhez. A mulandó víz odaadásának egyszerű mozdulatával, átadta Jézusnak minden nyomorúságát, hogy örök életnek forrása buzogjon fel benne. Így szakadt el egykor a földtől a Sareptai (1Kir 17:9-24) özvegy is, amikor egy vándor kért magának abból az utolsó kenyérből, amit az asszony magának és fiának készített. Odaadta tehát a hozzá betévedt vándornak azt a cipót, amit az utolsó marok lisztből és kevéske olajból süített volna magának és fiának, majd várták volna, hogy meghaljanak. Így történt az, hogy sem az olaj sem a liszt nem fogyott el, míg a szárazság évei el nem múltak. Végül megtudta, hogy abban a vándorban maga Krisztus látogatta meg, mert annak a vándornak, aki történetesen éppen Illés próféta poros arca volt, mögüle mégiscsak maga az Úr tekintett rá.

Hol kell imádnom Istent?

„Most tudja meg az asszony, hogy Jézus látja egész eddigi életét. Innen nézve az *öt férj, meg a mostani, aki nem az*, inkább célzás arra, hogy eddigi kapcsolataiban az igazi élet után szomjazott, de mindeddig hiába.”¹³

Az asszony megértette, hogy Jézus mindent tud róla és ez elég volt neki ahhoz, hogy Őt prófétaként tisztelje.¹⁴ „Az önismerettől Isten ismerete felé halad,¹⁵” - mondja róla Kálvin.¹⁶ Így teszi fel az Isten igaz imádatára vonatkozó kérdését, hol, melyik hegyen (helyen) kell imádnom Istent? Garizim (5Móz 11:29; 5Móz 27:12; Bír 9:7) hegyén, ahol atyáim is, vagy Jeruzsálem hegyén, ahogy a zsidók tanítják azt? Melyik helyet választotta magának Isten?

Isten választása Jézus Krisztus. Ő az én szerelmetes Fiam, benne gyönyörködöm, őt hallgassátok, - szólt felőle az égi hang. Isten igazi temploma Krisztus,¹⁷ ahogy ez a János 2, 21-ből is kiderül, amikor az Ő testének templomáról szól az Úr. Eljön az idő és az most van, hogy Krisztus temploma nem lesz helyhez kötve, mert ahol hittel megnyílnak Isten Fiának, befogadják és szeretik Őt, általa valahogy magától azonnal történni kezd az Atya Isten igaz imádata is.

Helyes, egészséges Messiásvárás élt benne, amikor azt mondta Jézusnak, hogy tudom, hogy jön a Messiás, és amikor megérkezik kijelent (ἀναγγέλει) nekünk mindnet. És noha Jézus neki a mindenből csak a saját életére vonatkozó szükséges és elégséges valóságot tárta fel, számára ez a „minden” teljesen elég volt ahhoz, hogy minden embert Ő hozzá hívjon, mondván, hogy jöjjetek, győződjetek meg magatok, vizsgáljátok meg ti, nemde Ő a Krisztus?¹⁸ Ebben a magatartássá és tetté vált gondolkodásban benne van az, hogy amennyiben Jézus mindent tud rólam, akkor minden bizonnyal te rólad is ugyanúgy tud mindent. Találkoznod kell vele!

¹³ Bolyki, 134.

¹⁴ Uo.

¹⁵ Calvin: The Gospel according to St. John. Grand Rapids, 1959, I. 20.

¹⁶ Bolyki, 135.

¹⁷ Vö. Bolyki 136.

¹⁸ „Ő a maga részéről beírta azzal, hogy amit ő már megtalált Krisztusban azt ők maguktól is kutassák. Tudta, hogy többet fognak találni, mint amit ő ígért.” Kálvin János: János evangéliuma magyarázata I. Kiadja a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, Budapest 2011. o. 132.

Nem ez –é a Krisztus?

A Messiást váró asszonyt egy júdeai vándor látogatta meg a Jákob kútjánál és ez a nő fölismerte benne az egyetlen embert, aki őszintén beszél vele, aki nem hízeleg, hanem gyöngéden, szeretettel szembesíti a legkeményebb valósággal. Leleplezte bűnét, de bűnbocsánattal és kegyelmével is befedezte. Menyire várta már ezt az igazságot, aki egész életét hazugságban töltötte. Vágyott erre a Szabadítóra (Jézus), aki a hamisság és képmutatás igája alatt görnyedt. Kíváncozott a világosságra, aki a halál árnyékában lakott. E találkozást követően valósággal szárnya kelt, mint a sas. Ott hagyva korsóját a kútnál, örömmel szaladt az emberek közé, hogy beszéljen, tanúskodjon az emberről, aki mindent megmondott felőle, amit életében tett. Ezt kérdezte hallgatóitól: Mondjátok meg, nem ez –é a Krisztus? Mert számomra, bizony Ő az! Tedd fel őszintén a kérdést magadnak! Milyen Krisztust várok? Ki lehet számomra Krisztus? A farizeusok, a zsidók jeleket akartak látni és nem ismerték fel Krisztust. A bíborba és patyolatban öltözött gazdag, aki minden nap lakomát szerzett, nem vette észre az ajtajában kolduló Lázárban a számára is felkínált üdvösséget. Nem hallotta ki Mózes és próféták tanításából örök Üdvözítője hangját. Olyan elvárásokat támasztott Krisztusnak, amit ő nem teljesíthetett, amit pedig Isten Fia kért, arra ő nem volt hajlandó figyelni és megszívlelni.

Isten legkiválóbb kegyelmi ajándéka az ige és Szentlélek munkálta bűnbánat! Áldott örökségünk szerint ebben a bűnbánatban lehet találkozni Krisztussal, bűneink bocsánatában, amikor Krisztus személyesen nekem mondja: „Megbocsátattak neked a te bűneid!”¹⁹ „Ne félj, kegyelembe fogadott!”²⁰ A bűnbánat az egyetlen járt út, ahol már sokan találkoztak az Úrral. Mindent tévelygést, csalást és veszélyt kizárva csak lent a bűnbánat mélyében ismerjük Atyánknak örökkévaló Istenünket. Ott, ahol bűnnek és vétkeinknek kiszolgáltatottan állunk meztelenül dideregve és reszketve a Szent Isten dicsőségében, de pokolbeli lángok helyett a megfeszített és feltámadt Krisztus, áldott mennyei Kezesünk áll mellénk, hogy bocsánatának palástjával befedezzen.

A kárhozatot kockáztatja mindenki, aki elhagyja ezt a járt utat, hogy délbábot kövessen, mely mögött gyötrő szomjhalált hozó végtelen sivatag lapul. Az ilyen, neoncsillogást markol, mely sötét zsákutcát takar, biztos útvesztőt. Az is a pokolra kacsintott, aki hangzatos száguldásokra adta magát, melyek vakvágányokra majd pedig hídnélküli szakadékba csálnak.

Boldog lélek viszont az, aki fölismeri a prédikáció emberi ruhájában köztünk járó Krisztust, aki jobbajával kegyelemet és bűnbocsánatot hozott nekünk; örökéletnek vizét és kenyerét. Boldog, aki Isten prédikált igéje által felismeri, hogy önmaga nem más, mint egy határtalan szomjúság és éhség, mely szüntelenül a megváltó Jézus Krisztusért kiált. Vágyva vár az élet igéjére, mikor pedig meghallja, szabad lesz, nyugodt és vidám, mert a kegyelem és megbocsátás igéje jó és édes. Mint ahogy édesanyja tejillatú keblén nyugszik meg a remegő csecsemő, éppen így csak Krisztus szeretetében vall félelem és rettegés nélkül a bűnös. Ott zúdul záporként belőle a megbánás, megrendül benne minden Istennek okozott fájdalom. Ott mondja elcsukló hangon: „Egyedül te ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, ami gonosz a te

¹⁹ Mt 9: 2.

²⁰ Lk 1: 28.

szemeid előtt (...).²¹ Atyám, vétkeztem ellened, és nem vagyok méltó, hogy bárki fiadnak nevezzen.²²

Sikár városa hitt az asszonynak!

Emlékezzünk a húsvéti történetre! A tanítványok nem hittek a Feltámadottal találkozó Magdalából való Máriának, akiből Jézus hét ördögöt űzött ki, a Szamáriaiak viszont nem mondták azt, hogy nem hiszünk egy prostituálódott nő szavának. Ők nem tartották magukat annyira jónak, hogy ne hinnének egy ilyen asszonynak, aki mellesleg valahogy teljesen más, mint előtte. Látszott rajta Krisztus! A rajta keresztül sugárzó Krisztus tette őt hitelessé, miközben semmit nem tagadott el bűnös múltjából. Olyan volt, mint az éjszakai égboltot ábrázoló festmény sötét vászna, hogy egyre fényesebben ragyogjon benne a csillagok csillaga és minden serege. Bement a városba és hiteles evangéliumot prédikált ott mindeneknek. Nem égi angyként, nem paposan hirdette a jó hírt, mint aki a földről égbe szállt és tagadja a sarat, amiből vétetett; hanem vállalja, hogy parázna, de már találkozott Krisztussal és hozzá teszi, hogy nektek is találkoznotok kell vele! Bárcsak láthatóvá lenne, sőt megnyugodhatna bennem is, aki test szerint mindenestől fogva földi vagyok, Jézus Krisztus, aki a mennyekből jött közénk és személyesen hozzám is.

Az úttól megtörten áll itt köztünk és így szól: Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiértetek megtörtetett. Igyátok e poharat, amely az újszövetség az én vérem által, bűneitek bocsánatára és üdvösségetekre! Ezt is mondja: „Bizony, bizony mondom néktek (...) aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem lakozik és én is abban.”²³ Ha pedig nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek.²⁴ Így jött el hozzánk Krisztus, hogy örök életre buzgó forrásává legyen bennünk. Ámen.

²¹ Zsolt 51:6.

²² Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam! Lk 15: 21.

²³ Ján 6:54 – 56.

²⁴ Ján 6: 53.